Els sols bessons ja es trobaven en el seu zenit quan una persona, vestida amb una bella capa blava aigua-marina, pantalons ataronjats coberts de pols vermella de les muntanyes ferroses i unes botes que qualsevol hauria sabut, només de veure-les, que havien recorregut més distància de la que podien suportar, arribava al pas fronterer exterior d'Ornhamenty, una ciutat del clan Tenture. Era comú que el viatger evités els camins principals entre ciutats del territori i caminés el triple per evitar ser reconegut o, pitjor encara, oferir més sang a la Deessa Vha-Iryka.

Encara que aquell lloc i la seva gent li eren indiferents, reconeixia que mai havia presenciat erms tan bells com els d'aquell viatge que ja durava un any. Les praderies d'herba de tons ocres i taronges eren càlides vistes fins i tot de nit, les planes violàcies semblaven formar onades per on un vaixell podria navegar i els arbres de fulles roses sota la llum del dia reconfortaven la seva torturada ànima. Encara que només fos una mica. Va veure, després que el vent bufés entre les roques, unes flors de tons blancs i grocs que destacaven a un costat del camí. Fins i tot sabent que era arriscat, es va aturar a memoritzar-les, perquè durant anys no havia pogut prendre's ni un sol moment per admirar la majestuositat de les petites coses. No s'hi va aturar més del que triga algú a respirar tres vegades quan, poc abans d'aconseguir acariciar les flors, una veu femenina dirigida cap a ell el va fer tibar-se i amagar el braç marcat per cicatrius dins del gavany. Mirant per sobre de l'espatlla, va veure que era una soldat tentúria. Portava robes de color vermell clar i blanc; encara que el que realment la identificava com una recluta de l'exèrcit era el tatuatge recent a la cama dreta, per sota del genoll.

—Què fa aquí? —va preguntar la dona amb un to de veu irascible—. Ensenyi'm el seu llenç.

L'home no posseïa la documentació pertinent, perquè no era tenturi. Es va aixecar amb pesadesa per no continuar ajupit, mantenint el rostre ocult sota la caputxa.

—Clar dia tinguem —va saludar com un tenturi més—. Soc un nòmada. Em trobo de travessia des de fa ja un parell de mesos. Viatjo des de vila Gompy, al nord-est, i em dirigeixo a Ciutat Levinrohm.

—En aquestes dates? —va preguntar— I encara que ho sigui, fa mesos que tot fill de Tenture a de portar el seu propi llenç homologat, això inclou als rodamons.

—No era coneixedor d'aquesta nova llei. —era mentirà, però una plausible—Viatjo per acomiadar-me d'un vell amic al qual la «decoloració» ja deu haver afligit fins a la mort. Però, tot i així, el meu deure és donar-li un comiat personal.

—Se't veu esgotat, vell. Hauries de dormir a Ornhamenty. —va comentar amb una estranya amabilitat—

—Em manquen aquarel·les per pagar un llit. —per no continuar parlant, es va girar amb agilitat per seguir el seu camí—. Agraeixo igualment la teva preocupació, noia.

Era comprensible que no volgués entrar en una de les ciutats més grans del regne, aleshores encara seria més probable que el reconeguessin si passejava pels seus carrers quan els cartells amb el seu rostre cobrien fins i tot els carrerons més abandonats de totes les ciutats.

—Sento molestar-lo, aleshores. Em permetria fer-li un parell de preguntes? —va demanar alhora que feia alguns passos per apropar-se a l'home—

Estava entre el pinzell i el quadre. Sense girar-se per mirar-la, va assentir, esperant que ella no acabés reconeixent-lo.

—Durant la seva travessia fins aquí, s'ha creuat amb un viatger d'aspecte tosc, amb barba de tres, potser quatre setmanes, ulls de color castany clar, mitja cabellera negra amb reflexos pèl-rojos, constitució forta i prop de dos metres d'alçada?

Conscient que la dona l'havia descrit amb força exactitud, va optar per mentir. Aquella sempre era la seva opció preferida, atès que la veritat no li era beneficiosa i l'altra alternativa li resultava massa dolorosa després de tants anys; el seu cor ja albergava massa remordiment que el corcava dia rere dia.

—M'he trobar amb un parell de viatgers que em van oferir menjar. Un home de característiques similars i la seva esposa —va concretar—. Ell era força corpulent i pèl-roig. —Va mantenir el

silenci una estona fins que es va adonar que la dona esperava més detalls—. Van ser bons amb mi, em van donar menjar i no em van jutjar per no poder pagar-los més que una trista aquarel·la pàl·lida.

—On els va trobar? Només per assegurar-me que no viatjava amb algú coaccionat.

—Els vaig trobar a quatre dies d'aquí, prop de les cascades Ruisdael. Es dirigien a una vila… o a un poble. No ho recordo bé.

—No s'hi escarrassi en recordar-ho. Dubto que fos qui estem buscant. Marxi i pensí en fer-se ciutadà d'una ciutat per tenir el seu propí llenç.

—Així ho faré. —va caminar com si les cames fossin de plom—

Ell es va relaxar pensant que el seu pla havia tingut èxit. La dona, aleshores, va semblar rumiar alguna cosa mentre donava petites puntades a terra.

—Només una altra pregunta. —l'home va tancar els ulls, esperant que fos una pregunta senzilla i que no hagués quedat exposat— Com ha aconseguit tenir notícies d'un amic moribund sent un errant?

Va sospirar. Era un d'aquells sospirs cansats, d'algú que ja sap que s'ha de resignar al que passarà, encara que no ho vulgui. Al tornar-se per mirar-la, la dona ja no hi era i sobre ell s'estenia una ombra cada cop més propera.Va esquivar per ben poc qui estava caient damunt seu: la dona Tenture que, després de colpejar el terra amb la cama, havia creat un petit cràter. Sense temps ni tan sols per parlar, la guerrera va intentar donar-li una sèrie de puntades de peu, totes amb la cama esquerra. Una d'aquelles puntades va trencar el tancament del pit de la capa i, juntament amb el moviment per evitar ser ferit, la roba va caure al terra, deixant al descobert l'home i els seus braços plens de cicatrius. Al rostre d'ella es va dibuixar un somriure llobí, llepant-se per instint els llavis davant la seva presa com ho faria un carnívor en mig d'una casa.

—L'home marcat —el va anomenar, provocant que ell mirés els seus braços, recoberts d'irregulars marques a la pell—

Les va observar en silenci, com feia sempre, i la seva expressió va mudar en una de pena, gairebé de dolor pels records que aquelles li provocaven. Tant que, per recuperar la concentració, va tancar els punys amb força, tensant la pell fins al punt que la que cobria els artells es va tornar blanca. La dona va tornar a intentar atacar-lo, però ell ni tan sols va fer l'esforç de retornar els cops. Per la seva ment només fluïen records: una infància arrabassada, una instrucció extrema, la imatge d'una deïtat que exigia sang als seus fidels, les úniques amistats que havia tingut i que ell mateix havia segat per voluntat de la Vha-Iryka. Aquelles havien estat les seves primeres marques; aquelles morts havien estat el seu primer gran dol i, irònicament, les que li havien atorgat un poder abominable.

—Enfronta't a mi! —va cridar ella—. Fes servir la teva força.

L'home va abandonar per un instant els seus records i, en veure que per fi l'estava observant, ella va continuar el seu discurs:

—No entenc per què encara ningú ha pogut capturar-te.

L'home va revisar els seus polzes, esperant no trobar-les allà. Però les seves ungles sempre es mantenien al seu lloc. De color platejat i tan esmolades com una fulla de metall. Va agafar aire abans de passar l'ungla del polze dret pel canell esquerre, provocant un tall profund i irregular. La seva sang hauria d'haver-se vessat cap a terra, però, per desgràcia de l'home, va ascendir cap al palmell formant una fulla d'espasa; una que, si hagués estat forjada, hauria desafiat les normes lògiques de qualsevol ferrer, ja que era desigual en diverses parts que, si hagués estat d'acer, l'haurien fet propensa a partir-se. La dona va semblar vacil·lar una mica, obrin i tancant els seus punys per tal de recuperar ràpidament el coratge i la concentració.

—Per la teva captura m'atorgaran molta tinta. Seré una “guerrera marcada”. —va preveure—

L'home només mirava l'espasa de sang amb repulsió i menyspreu.

—No —la seu veu era un murmuri— només seràs una altra marca a la meva pell que em turmentarà fins la fi de la meva vida.

La soldat, amb ràbia, va intentar atacar. En aquella ocasió, l'home va esquivar amb una eficàcia militar. Quan la mà empunya la fulla, tota la seva instrucció torna malgrat no haver entrenat durant anys.

—Suposo que una eina no pot oblidar el que és.—aquella frase que hauria d'haver-se quedat al seu pensament va distreure lleugerament a la noia—

L'home va veure una oportunitat clara, aprofitant el descuit per seccionar la cama de la dona per sobre del genoll on tenia el tatuatge. Ella va caure a terra, cridant de dolor. Sagnava molt com per dessagnar-se, encara què l'home sabia que no moriria per allò. Es va arrossegar, intentant arribar a la cama que era a pocs passos de l'home, deixant un rastre de sang sobre el terra de colors groguencs.

—Saps per què quan us posen els tatuatges us pregunten si en voleu entre dues i tres marques?

La dona el va insultar. Per evitar que continués movent-se, va clavar l'espasa a l'altra cama.

—Per les teves presses entenc que ho saps, però ja és massa tard per a tu.

—Maleït siguis, heretge de la Deessa. Els teus i tu sereu erradicats pel veritable i únic messies. Akryll 12-7. Els portadors de la sang blasfema seran jutjats pels guerrers d'Aquell que porti la paraula.

L'home va alçar una cella.

—Quan arribi aquell moment, espero que tots vosaltres m'estigueu esperant allà on acabi la meva ànima perquè jutgeu vosaltres si realment vaig ser la bèstia que em consideràveu en vida. Kervon 6-10.

La dona va obrir els ulls amb temor.

—Com coneixes tu les sagrades…?

La frase li va morir a la gola quan es va esvair en pols de tinta negra, desfent-se com una pintura quarterada pel pas del temps. El vent va fer la seva feina, escampant-la fins que només va quedar

la silueta marcada a terra com a única prova de la seva mort juntament amb la roba. L'home va mirar la seva espasa, abans de color vermell carmesí, ara d'un to bordeus fosc. Va començar a descrostar-se com l'òxid sobre el ferro, fragmentant-se i desapareixent.

Després de amagar la roba de la dona, l'home es va tornar a posar la capa, amb la caputxa cobrint-li el rostre i, abans d'amagar els braços sota el mantell, va mirar la laceració que s'havia provocat. Ja estava tancada, curada i amb una nova marca.

—Una víctima més a la meva pell. —sempre ho deia en veu alta per ser conscient dels seus pecats—

Va continuar caminant, deixant com única prova del seu combat les flors que hagués volgut tocar a un costat del camí esquitxades de sang.